

El Convidat

Es mirava les gotes de suor amb certa recança. Li lliscaven per la pell i sentia un pessigolleig semblant al d'una carícia incòmoda. En Bernat es volia evaporar dins d'aquella sauna. Volia dissipar el sentiment de culpa que duia arrapat al cos cada dijous, quan es trobava amb la Rut. Després es dutxava i es fregava el cos a consciència, amb un xampú de coco que creia que el feia invisible.

Aquell vespre, quan enfilava el carrer estret que el conduïa cap a casa es va ensumar els dits, ho va fer sense adonar-se'n, volia flairar el sexe de la seva amant entre les ungles, però l'aroma que li havia de recordar les escenes més plaents d'aquella tarda havia marxat amb el sabó.

L'olor del sopar va ser la primera cosa que li va arribar. Va cridar "hola" mentre deixava les claus sobre el moble blanc del rebedor i sentia la resposta desganada de la Laura des de la cuina.

Es va mirar el menjador abans de creuar-lo i va omplir els pulmons amb una inspiració profunda, com si hagués d'agafar l'empenta necessària per afrontar un repte inassolible. La sobrietat grisa de la decoració de la casa el feia pensar en el tipus de relació que tenia amb la seva dona. Un sofà prou confortable i poblat de coixins amb estampats foscos donava l'esquena a la porta d'entrada i apuntava cap al televisor. Es va aturar un moment davant de la fotografia que custodiava una de les parets de la sala d'estar. Eren a la Xina i se'ls veia feliços; en una instantània plena de llum i que li provocava massa nostàlgia. Sempre que se la mirava pensava que li hagués agradat poder aturar el temps en aquell moment, en aquell país, lluny de tot el que creia que l'havia portat a follar amb la Rut cada dijous; com si allò de tenir una amant fos una condemna irrenunciable en la qual només tenia el paper d'algú que s'ha deixat portar.

Va arribar a la cuina, petita, però amb tots els estris i electrodomèstics necessaris per preparar uns plats més aviat sofisticats. Al costat de la nevera hi havia una porteta blanca, amb un pom rodó que donava accés a les escales que baixaven cap al soterrani. El matrimoni es va trobar en un petó curt i aspre.

Mentre la Laura manipulava el microones, en Bernat es va oferir.

–Faig alguna cosa?

Però ella va desestimar l’oferta amb un “ara ja està tot fet” carregat de mala baba.

Van sopar com ho feien de costum: asseguts al sofà, davant de la tele, en una tauleta incòmode i dissenyada per decorar. Els agradava deixar-se hipnotitzar per les imatges i fer córrer l’única estona que compartien durant el dia. Ell va elogiar el menú, ho feia sempre. Ella el va correspondre amb un somriure que de seguida es va pansir, com si no s’ho acabés de creure; com si el costum de rebre l’elogi s’hagués convertit en un ritual proper al menyspreu.

–Hem de parlar–. Va dir-li ella.

Ell va apagar el televisor. La por li va pessigar l’estómac i una suor, aquest cop freda, va tornar a lliscar-li per la pell. Va pensar que potser sabia alguna cosa del seu afer.

–Te’n recordes de l’Hèctor?

Ell no en tenia ni idea de qui parlava, però va sentir com la tensió que li acabava d’estrènyer l’esòfag es dissolia mentre feia cara d’estranyat.

–L’Hèctor, el que anava amb mi a la facultat–.Va insistir ella.

– No sé qui vols dir.

–Sí home, si te n’he parlat un munt de vegades.

–Doncs...ara no em ve al cap. Però és igual, digues.

–El que va deixar la facultat a mitges. El que va marxar a Cuba amb una tia que va conèixer una nit de festa. Que jo hi era aquella nit, que vaig pillar un bon pet. Que els vaig presentar. Si t’ho he explicat vuit mil vegades!

–Ah, hòstia! Però aquest paio no era gai?

–Ets idiota—.Ella va fer una pausa—. Doncs ve a passar uns dies a Barcelona—. Li va dir mirant-lo a la cara.

–Ah, doncs molt bé . I què?

–Com ho veus que demà s’instal·li al soterrani? El diumenge marxaria.

En Bernat no s’esperava una proposta com aquella. No li feia cap gràcia veure a la seva dona il·lusionada amb una cosa que no anés amb ell, i menys que tingués a veure amb un altre home.

–Va “tonto”, que vam muntar el sofà·llit a baix per si teníem convidats i encara no hi ha dormit ningú. A més, segur que congenieu.

Ell va recolzar l’esquena contra el sofà. Va fer la cara de pomes agres que feia sempre quan la seva dona li proposava alguna cosa que no li venia de gust. S’hi hagués negat rotundament si el pes de la culpa no l’hagués fet creure que estava en deute amb ella.

–Va si us plau, i et deixo veure el futbol les vegades que vulguis.

Ella se li va acostar i va fer-li unes moixaines al coll. Ell la va apartar, com quan a les nits li deia un “ara no” taxatiu i s’excusava en el maleït estrès.

–Està bé, que vingui.

La Laura es va aixecar somrient i d’una revolada va recollir els plats de la tauleta. Quan va tornar es van acomodar entre els coixins del sofà. Semblaven atrinxerats entre sacs d’arpillera. Van tornar al ritme hipnòtic de la televisió i es van ignorar durant un parell d’hores, fins que van anar a dormir.

Feia estona que en Bernat els esperava. Per fer temps havia buscat l'Hèctor a les xarxes socials, però no apareixia enlloc. Ni en els amics de la Laura a *Facebook*, ni en els seus seguidors a *Twitter*. El va buscar a *Instagram*, però hi havia masses Hèctors al món per trobar-lo. Sospitava que aquell paio l'havia bloquejat i això li corcava el pensament.

Buscava indicis per estructurar la gelosia. Intentava recordar la cara de la Laura quan li havia parlat d'ell. "L'Hèctor el de la facultat", segur que se'l va follar, va pensar. "Vaig pillar un bon pet" i a mi què collons m'importa. "Segur que us caieu bé", a sobre se'n fot.

La tarda s'havia enfosquit i s'impacientava. Feia incursions a la cuina sense saber ben bé el que volia. Els armaris eren plens de llaunes de conserves, de bosses de patates xips, de fruits secs i de brioxeria industrial. Va acabar combinant el cruixit d'uns cacauets salats amb la tendresa d'un dònut de xocolata, tot plegat per omplir el buit que li generava l'ansietat. Després va baixar les escales del soterrani amb el jersei ple de molles, explorant-se els molars amb la llengua a la recerca d'alguna resta de menjar. El sofà-llit estava desplegat. Les flassades blanques estaven ben tibades, com el coll d'un adolescent. Un coixí antic feia de capçalera. Hi havia la làmpada de ceràmica que havien comprat a la Xina sobre la tauleta de nit. Va respirar profundament. Les partícules del perfum de la seva dona flotaven a l'aire dens de la cambra. Se la va imaginar accionant l'esprai una vegada i una altra perquè el soterrani agafés la seva olor. En Bernat va dir "puta" en veu baixa mentre arrugava el front amb ràbia.

La Laura no havia contestat a cap dels seus missatges. Ell continuava fent temps, deambulava per la casa i de tant en tant s'aturava davant de la foto de la sala d'estar. Es preguntava qui dels dos havia canviat des de llavors, es preguntava on s'havia ficat la felicitat que havia arribat a sentir i què podia fer per recuperar-la. Es va flagel·lar una bona estona amb aquella idea i després va intentar fullejar un llibre que feia massa temps que tenia aparcat. Va ser llavors quan el cruixit de la clau entrant pel pany el va estremir.

–Ja hem arribat!

Va creure que era millor quedar-se assegut al sofà, com si no els esperés, com si fos un mascle amb el territori sota control. Sentia com les rialles d'ella s'acostaven. No va poder més i es va aixecar.

–Ja el tenim aquí! Et presento a l'Hèctor!

En Bernat es va quedar fred, garratibat. Es va treure les ulleres, va tancar els ulls amb força i els va tornar a obrir. Es va refregar el palmell de la mà dreta contra les parpelles.

–Però...–Va ser l'única cosa que va poder contestar.

–Bernat–. Va dir-li ella en veu baixa, per arrencar-li algun gest.

–És que...–es va tornar a posar les ulleres.

–Estàs fent el ridícul–. Va insistir-li ella entre dents.

En Bernat va allargar el braç dret i el va moure amunt i avall amb suavitat, fent veure que li donava la mà a algú que no hi era. Ella va somriure alleujada.

Va quedar-se dret, palplantat, observant com la seva dona es dirigia cap al soterrani amb entusiasme. L'escoltava fent preguntes a l'aire, assentint a frases que no havia dit ningú i replicant a una veu muda. Li va faltar temps per *googlejar* “patologies mentals”, “amics imaginaris”. Un munt d'articles el van atabalar i no va poder treure l'entrellat de res.

–Què fas?–El va interrompre ella.

–Res, mirava uns *Whatsapps* del grup de futbol.

–Feia falta que el tractessis així?

–Com?

–Ignorant-lo–. Va fer una pausa–. Mira, fot el que vulguis, s'ha posat a dormir, estava baldat, avui no et molestarà. Demà vol anar a donar un tomb per la ciutat, marxarem d'hora. Vindràs?

–Es que...prefereixo dormir vida. Igual després m'apunto.

–M'ho imaginava.

Ella va anar cap a la cuina i la va regirar de dalt a baix sense acabar de treure cap ingredient per preparar alguna cosa per sopar. Ell se la mirava atònit i va acabar dient-li que no tenia gana, que s'havia passat la tarda picant.

En Bernat va obrir els ulls de matinada. Va palpar la buidor freda al seu costat. Va passar pel lavabo i va pensar que feia masses dies que es llevava de matinada i a la mateixa hora per anar a pixar. Després, va fer un cop d'ull al menjador, no hi havia cap rastre de la seva dona. De lluny, va sentir un xiuxiueig tímid que el van conduir fins al soterrani. Va baixar un parell de graons de les escales, des d'allà, la podia veure sense ser vist. Parlava asseguda al llit de convidats.

–No m'ho mereixo.

–....

–No sé que fer.

–...

–És una merda.

En Bernat va fer un petit soroll amb el peu. Ella va mirar cap a l'escala i ell es va refugiar en la penombra.

–...

–Tranquil, son els sorolls de la casa.

Li va fer por que el descobrís i va tornar de puntetes cap a l'habitació per tapar-se amb els llençols fins al nas. Passada una estona curta va notar com el pes de la seva dona deformava el matalàs al seu costat. No es podia adormir. El cervell se li recargolava entre conjeitures que anaven a petar a la mateixa conclusió: s'ha tornat boja.

Es rebolcava canviant de postura. Retorçava el pensament i es repetia el que acabava d'escoltar; "no sé que fer". Es preguntava fins a quin punt ella sabia que l'estava enganyant amb la Rut "no m'ho mereixo"; sentia de nou com l'ansietat el buidava per dins "és una merda".

Quan es va llevar la Laura ja havia marxat amb el suposat convidat. Es va posar una llista de reproducció d'*Spotify* i es va preparar un cafè. Va separar el mòbil del carregador i li va saltar un missatge de la seva dona: "imagino que dinarem pel Born, si et fa truca'm". Va aixecar la vista per mirar la foto de la Xina i va somriure un instant curt. També tenia un missatge de la Rut "et penso, no podré aguantar fins dijous". Sense deixar anar el telèfon es va asseure al sofà. Va sospesar la possibilitat d'anar cap al Born, però veure's demanant la comanda al cambrer, "disculpi és que som tres", el va fer desestimar la idea : "vida estic cansat, passeu-ho bé, us espero a casa". Va pensar en la Rut. Es va tocar. "Vine a casa meva, estic sol".

La seva amant no va picar el timbre. "soc a la porta". Ell va obrir i la va estirar amb força del braç cap a dins. La va portar fins al soterrani a corre-cuita. Van follar sobre el llit plegable amb una intensitat desagradable.

–Si volies descarregar et podries haver fet una palla–. Li va dir ella.

–T'he dit que fotis el camp.

–Ets un merda.

Quan va sentir el cop de porta va agafar el comandament a distància i va cridar-li a la pantalla del televisor un "doncs no haver vingut!" que va rebotar entre les parets del menjador. Es va empassar l'eco de les seves paraules com qui s'empassa la ràbia a glopades seques i va deixar discórrer les hores entre sèries, telenotícies i zàping; fins que va sentir un avís del telèfon: "bitxo, que estem en mode *remember* i anem a fer una copa on va conèixer la tia amb la que va marxar a Cuba. No ens esperis despert". Va aixecar el cul del sofà i va agafar l'última

cervesa de la nevera. Li va voler enviar un missatge a la Rut per disculpar-se, però l'havia bloquejat.

A la seva dreta el llit encara estava fet. Era negra nit. Va pensar que la Laura encara no havia arribat. No li va fer cap gràcia. Després d'anar al lavabo, va passar per la cuina per picar alguna cosa i va veure la llum tènue que sortia de l'escala del soterrani. Va baixar els dos graons i una contracció del diafragma va tallar-li la respiració.

Els gemecs de la seva dona eren profunds, com un pou de desig. Despallada, es movia sobre el llit de convidats. Arrossegava el sexe contra els llençols. Es bressolava com una barca ancorada en una cala tranquil·la. S'acariciava els pits amb un fulgor deslligat de qualsevol remordiment. Sospirava el nom del convidat.

En Bernat va voler obrir la boca per dir alguna cosa, per protestar; però no ho va fer. Només s'ho mirava des de la penombra, igual que un voyeur furtiu. Un espasme bruscat va fer gemegar la Laura una última vegada. La va veure estirar-se al llit i rebotar-se entre els llençols. Besava el coixí. Reia. Ell se sentia excitat des de la seva posició invisible. Però també sentia la coïssor rígida que provoca la gelosia. Ella va murmurar alguna cosa amb una veu tendre que en Bernat no va arribar a captar. Com si estigués posseïda va tornar a gemegar. Ell no va poder més. Va sortir de la foscor i va baixar les escales. Va arrencar el llum de la tauleta de nit. La fognada de l'endoll els va deixar a les fosques. Va colpejar la ceràmica contra el matalàs. Una vegada i una altra, fins a rebentar-la. Li va semblar veure brollar la sang del cap esberlat de l'Hèctor. Va estampar el que quedava de la làmpada contra la paret i va escanyar el coixí. Quan la ràbia se li va estovar, va creure sentir de lluny l'espetic sec de la porta, va pensar que potser eren els sorolls de la casa. Va pujar les escales fins al menjador i no va veure la Laura per enlloc, només a la foto, on el temps s'hauria d'haver aturat, on havien estat feliços. La va trucar i no va contestar ningú.

Com un noctàmbul faltat de son es va asseure al sofà, va prémer el comandament a distància i es va adonar que tenia les mans ensangonades. No mirava la tele, només es torturava pensant que a l'endemà hauria de netejar la sang del soterrani.